

Jørgensen, B.
 Jørgensen, Landvæsenstommisfær.
 Krarup.
 Moltke.
 Neergaard, Proprietair.
 Schroll.
 Steffensen.
 Sørensen, Pastor.
 Thalbiger.
 Treschow.
 Westfely.

Fraværende.

Ndler.
 Berthelsen.
 Jørgensen, B. C., Gaardeier.
 Kirck.
 Koster.
 Mortensen.
 Orholm.
 Pedersen, Gaardeier.
 Reedtz.
 Sørensen, Skoleforstander.
 Tang.

3) Endelig blev Lovudkastets § 4, der med den saaledes vedtagne Forandring blev sat under Afstemning saalydende:

De Embedsindtægter, som komme i Betragtning ved Pensions- eller Vartpenge-Betregning efter § 3, ere:

1) fast aarlig Gage, hvortil ogsaa henregnes Erstatning for Embedet tillagte Naturalydelse, forsaavidt denne er fastsat til en bestemt Pengefum;

2) personlige Tillæg;

3) Sportler, Gebyrer, Procenter, Skriverpenge og lignende lovhjemlede uvisse Indtægter (Strafandele, Extrahonorarer, Diæter, Taffel, Contoirholds- samt Hesteholdspenge og deslige herunder ikke indbefattede), saa og saadanne Naturalydelse (fri Bolig, Embedsjord, Brændsel og Lys derunder indbefattede), der udtrykkeligt ere tillagte Bedkommende som Lønning eller Lønningsdeel. Naar Embedsmandens samlede Indtægter overstige 1500 Rbd., fradrages $\frac{1}{3}$ af det Beløb, hvormed de nævnte uvisse Indtægter og Naturalydelse bringe den samlede Indtægt til at overstige bemeldte Sum.

Bed de med Contoirhold, Reise-Udgifter eller deslige forbundne Embeder, hvilke intet Særligt er tillagt til saadanne Omkostningers Bestridelse, fradrages det Beløb, som dertil aarligt kan antages at medgaae, i Embedets Brutto-Indtægter, for at udfinde den Netto-Indtægt, hvoraf Pension beregnes. Hvad Embedsindtægter, beregnede efter ovenstaaende Regler, overstige 6000 Rbd., kommer ikke i Betragtning. Ingen Pension tør overstige 3000 Rbd. vedtaget med 28 Stemmer mod 2.

Det næste Afsnit, som derefter af Formanden fattedes under Behandling, omfattede Lovudkastets §§ 4 og 5.

Orsted: § 5 forekommer mig at være aldeles overflødig, og det er ikke ganske passende, at den staaer i Loven. Det er udtrykkeligt sagt i § 1, at Pensionsberettigede ere de, som afgaae fra deres Embeder uden egen Skyld, og altsaa ligger det allerede deri, at den, som har forbrudt sit Embede, ikke kan faae Pension, og det behøver ikke udtrykkeligt at siges. Men herved maa jeg tillige bemærke, at i det Stænderne i 1846 forelagte Udkast, fandtes og denne Sætning, men ikke udtalt som en ny Bestemmelse, men blot nævnt som Noget, der fulgte af sig selv, men dertil var der knyttet en anden Bestemmelse, som ikke var uvigtig og som her er forbigaaet. Det er fastsat der, at „ligesom det følger af, at den Embedsmand, der paa Grund af sit Embedsforhold dømmes til at have sit Embede forbrudt, ingen Udgang har til Pension, saaledes maa det ogsaa gjælde, naar en Embedsmand ellers ved Dom findes skyldig i en Forbrydelse, der gjør ham uærdig til offentlig Tillid, men Vi ville, at Domstolene ved sit Leilighed skulle ved den samme Dom, hvorved de ifinde ham den iøvrigt forskyldte Straf, dømme ham til Embedsforbrydelse.“

I de forelagte Motiver forklares, hvorfor man antog denne Bestemmelse for nødvendig. Der er nemlig en kongelig Resolution af 28de Marts 1806, hvorefter der, naar en Embedsmand dømmes for en saadan Forbrydelse, der gjør ham uærdig til Afgtelse, eller som det der er udtrykt „hvorved han mister sin Afgtelse ganske eller tildeels“, skal der gjøres Indberet-